

[Axel Ivan Pedersen.]

der i dag subsidierer flere, som ikke har hjælp nødvendig for at dække deres boligbehov.

Vi stiller i socialdemokratiet store forventninger til de virkninger, disse love vil få, og det kan ikke understreges stærkt nok, at der her er tale om nydannelser i boligpolitikken af overordentlig stor betydning ikke mindst for børnerige familier, som på grund af meget ringe indtægt ikke hidtil har været i stand til at anskaffe sig en til familiens behov svarende lejlighed.

Men derudover er der grund til at understrege den meget store betydning, som den kommende lovgivning vil få for den fremtidige byggevirksomhed. Forholdene på obligationsmarkedet, de lave kurser og den høje rente gjorde, at vi i virkeligheden stod i den situation, at byggeriet kunne gå i stå på grund af ustabile finansieringsvilkår. Det var en udvikling, samfundet ikke kunne være tjent med, hverken af beskæftigelsesmæssige eller boligmæssige grunde. Selv om det af nogle hævdes, at vi ikke kan bygge os ud af boligvanskelighederne, er det absolut nødvendigt, at der sikres en årlig boligproduktion på ikke under 40.000 boliger, hvoraf ca. 16.000 er udlejningsboliger — d. v. s. at $\frac{3}{4}$ af disse dækkes af rentesikringsordningen, idet jo 12.000 boliger i det almennyttige byggeri kan bygges efter denne lov.

Det må også forekomme naturligt at forvente, at den ordning, der her er tale om, kan åbne mulighed for en langtidsplanlægning, der kan medvirke til en tiltrængt billigørelse af nybyggeriet, ikke mindst når den kombineres med den licitationslov, der er på trapperne, og som åbner adgang for en større konkurrence — og jeg må måske tilføje: mere liberalisme.

Dernæst finder jeg anledning til at udtale min tilfredshed med, at lovforslagene også giver en løsning på problemerne vedrørende Albertslund, Høje Gladsaxe og lignende stillede almennyttige boligforetagender i andre dele af landet, herunder det almennyttige byggeri i den såkaldte Urbanplan, som opføres med kommunegaranti.

I forbindelse med fremsættelsen af dette rentesikringsforslag har boligministeren som en naturlig konsekvens taget sit forslag til lov om midlertidige drittslån til boligbyggeriet tilbage, og jeg benytter lejligh-

heden til at rette det direkte spørgsmål til socialistisk folkepartis ordfører eller formand, om han agter at stemme for dette lovforslag eller opretholde sit eget lovforslag om en boligfond, der ikke i samme udstrækning hjælper det sociale byggeri som det lovforslag, vi behandler her, således som hr. Morten Lange indrømmede på et møde, jeg havde sammen med ham på Nørrebro for et par uger siden.

Jeg må derfor tilføje, at jeg var mildest talt forbavset over de kommentarer, hr. Aksel Larsen knyttede til TV-udsendelsen fra Rødby i tirsdags, d. v. s. jeg var ikke forbavset over, at netop han havde så let ved at anvende udtryk som „en pantsat bondedreng“. Det er jo en rolle, som vi ved, han op til 1956 spillede i mange år. Jeg var imidlertid forbavset over, at han kunne finde på at betegne en tryksag, der indeholdt et autentisk referat fra det pågældende møde, som værende under lavmål.

Jeg gad nok vide, hvilken betegnelse han ville anvende, hvis han skulle karakterisere en af hans eget parti udsendt tryksag om boligforliget. Den pågældende tryksag er udsendt under overskriften „Sund fornuft“; det burde have været „Sand forvirring“. Den indeholder nemlig en række absolut uholdbare påstande, som kun har haft til hensigt at forvirre befolkningens begreber med hensyn til boligforligets reelle indhold. I så henseende har han til fulde opretholdt evnen til at spille den rolle, han gennem så mange år boltrede sig i.

Jeg vil da give det høje ting en lille anskuelighedsprøve på SF's demagogiske agitationsmetoder. Den pågældende tryksag indeholder bl. a. nogle bemærkninger om, at regeringen har holdt totaludsalg af hele sin og arbejderbevægelsens boligpolitik, endda uden at få blot beskedne indrømmelser som betaling. Jeg synes jo nok, at der skal en vis frimodighed til at betegne dette rentesikringsforslag og den boligsikringsordning, der kommer, som beskedne indrømmelser. Man skriver dernæst, at mindsteforhøjelsen bliver 120 kroner hvert år i de 8 år. Enhver, som har villet ulejlige sig med at sætte sig ind i forliget, ved jo, at dette er direkte usandhed.

En milliard i foræring fra lejerne til hus-ejerne, skriver man videre. Jeg vil i den forbindelse gøre opmærksom på, at ingen jo